

Радмило ПЕКИЋ
Универзитет у Приштини
Филозофски факултет
Катедра за историју
Косовска Митровица

ПОСЛОВАЊЕ ИТАЛИЈАНСКОГ ТРГОВЦА ЂОРЂА ГУЧИЈА У ДУБРОВНИКУ (1414-1428)

Апстракт: Током развијеног средњег вијека, Дубровник је био један од најважнијих пословних пунктова западног Балкана. Град подно Срђа, у коме се пружала могућност добре зараде, био је привлачан за многе трговце не само Балканског, већ и Апенинског и Пиринејског полуострва. Посебно мјесто међу странцима у Дубровнику заузимају учени Италијани, који су својим дјеловањем ширили европска достигнућа на пољу занатства и трговине. Један од најистакнутијих странаца у Дубровнику био је и Ђорђо Гучи, трговац из Фиренце, чија је дјелатност, на темељима необјављене и објављене архивске грађе, приказана у овом раду, у времену од половици друге деценије XV вијека, па до његове смрти.

Key words: Georgi Guccii, Merchants, Dubrovnik (Raguse), Florentine, trade, testaments.

Ђорђо Гучи поријеклом из Фиренце, био је један од најзначајнијих трговаца који је дјеловао у Дубровнику, током друге и треће деценије XV вијека. Под којим околностима, и када се тачно доселио у Дубровник није нам познато. Да ли је Гучи дошао у Дубровник са намјером да развије самосталан бизнис или је пословао за рачун неког фирентинског предузећа, за сада остаје отворено питање. Неопходно је нагласити, да се често дешавало да након унутрашњих

сукоба између зараћених гвелфа и гибелина, поражени истакнути Фирентинци морају напустити родни град, па су се неки од њих тако насељавали на Балканско полуострво.¹

На темељу необјављених и објављених дубровачких докумената пословно присуство Ђорђа Гучија у Дубровнику могуће је пратити од 1414. године до његове смрти, 1428. године.² У исто то време, у Дубровнику, пословно активани били су и Ђорђова рођена браћа, Матео и Антоније. Ђорђов брат Матео Гучи налазио се у Дубровнику 1413. године, када је дубровачкој комуни јамчио за мању новчану своту за рачун Каталонца Переа.³ Пошто се населио у Дубровнику, фирентинском племићу и трговцу Матеу, према тадашњем обичају неопходна је била послуга, па је почетком 1414. године узео на службу Дубровчанку Владну, ћерку Бијелоја Стојчинића. Владна се обавезала да ће Матеа Гучија служити у периоду од осам година у Дубровнику, Венецији, Фиренци и Анкони.⁴

Из претходно наведеног видимо гдје је пословао Ђорђов брат Матео. Као човјек од угледа и повјерења, Матео Гучи јавља се као свједок приликом склапања уговора. Почетком фебруара, 1414. године, у једном уговору везаном за испоруку 150 модија пшенице евидентиран је *Ser Matheus olim Georgi domini Guzini* и његов земљак Фирентинац Петар Руфоли који је у Дубровнику обављао дужност општинског рачуновође.⁵ И током 1415. године у Дубровнику се налазио Матео Гучи. Наиме, неки Каталонац приликом позајмљивања мање новчане своте од једног трговца, морао је да положи залог код Матеа Гучија.⁶ Исте године у октобру пословао је са Манфредонцем Ђованијем и познатим апотекараром из Фиренце Ђованијем Ричијем.⁷

¹ Р. Пекић, *Фирентинци на Балкану 1300-1600*, (необјављена докторска дисертација), Косовска Митровица 2009, 16-30.

² DAD, *Diversa Cancellariae* (у даљњем тексту: *Div. Canc.*) XL, f.121' (14. II 1414).

³ В. Hrabak, *Katalonci između italijanskih gradova i Dubrovnika 1390-1530*, „Acta historico-oecconomica Iugoslaviae“ XII, Zagreb 1986, 176.

⁴ DAD, *Diversa Notariae* (у даљњем тексту: *Div. Not.*) XII, f. 9 (5. I 1414).

⁵ DAD, *Div. Not.* XII, f. 12-12' (1. II 1414).

⁶ DAD, *Div. Canc.* XL, f. 121' (14. II 1415); В. Hrabak, *Katalonci između italijanskih gradova i Dubrovnika 1390-1530*, 176.

⁷ DAD, *Div. Not.* XII, f. 107' (20. X 1415).

Матео Гучи није дуго поживио, био је кратка вијека и убрзо је умро у Дубровнику, а његово тијело покопано је у фрањевачкој цркви.⁸

Посматрајући изворе, стичемо утисак да је за разлику од брата Матеа други брат Ђорђа Гучија, Антоније, повремено баровио у Дубровнику. Године 1417. као Антонијев заступник регистрован је Ђорђо Гучи. Наиме, поменуте године Ђорђо је у име брата Антонија потраживао 664 дуката на име мјенице адресиране из Венеције од стране „sociorum Palle de Stroçis in manibus Luxe Braico dicti De-bean“. У питању је била трговина сребром.⁹

Антоније Гучи налази се у Дубровнику крајем 1421. године, када је склопио кредитни уговор са земљаком из Фиренце, Папием Петровим. Договорени период поврата новца био је пола године.¹⁰

Године 1423. Антоније Гучи и његов пословни партнер поднијели су пријаву дубровачком суду, тврдећи да су их на ушћу Неретве покрали Иван и Санко, синови Андрије Русина. Том приликом Антоније је регистрован као становник мјеста Ортона.¹¹ Овај судски спор није био окончан ни крајем 1424. године.¹²

У вези са испоруком и осигурањем сребра у више наврата регистрован је Ђорђо Гучи. Извоз балканског сребра и друге робе у Фиренцу усмјерен је био ка Пезару а не на Анкону, на што је одавно пажњу скренуо професор Б. Храбак. Овом путном дионицом најчешће се користио Ђорђо Гучи, што нам потврђује већи број уговора. Почетком 1418. године регистрован је уговор у којем су партиципирали Ђорђо Гучи и Марин Радосалић, а радило се о сребру упућеном ка Пезару.¹³

Поред претходно наведеног Дубровчанина, пословни сарадници Ђорђа Гучија у трговини балканским сребром били су брат Антоније, Дубровчанин Ђорђо Гучетић као и Фирентинци Роберт

⁸ DAD, Testamenta Notariae, XI, f.180 (24. VII 1428).

⁹ DAD, Div. Not. XII, f. 81 (8. VII 1417).

¹⁰ “Ego Anthonius quondam Georgi domini Guccii de Florentia habitator nunc Ragusii super me e omnia bona mea me debitorem esse Pappi Pietri de Florentia habitatoris nunc Ragusii M. ducatis auri trecentis et quinquaginta duobus...“. DAD, Debita Notariae (у даљњем тексту: Deb. Not.) XIII, f. 344 (5. XII 1421).

¹¹ DAD, Lamenta de foris, V, f. 186' (12. VIII 1423); Ђ. Тошић, *Трг Дријева у средњем вијеку*, Сарајево 1987, 229, нап. 16.

¹² DAD, Lam. de for., V, f. 187 (17. XII 1424)

¹³ DAD, Div. Not. XII, f. 208' (18. I 1418).

дел Боно и Петар Франческов дела Луна, који се помињу приликом једне испоруке сребра чија је вриједност износила 580 дуката.¹⁴ Пет-нестак дана касније, Ђорђо Гучи поново се помиње у вези са тргови-ном сребром чија је вриједност износила 1400 дуката. Овом прили-ком пословни партнери били су му Микое Прибиловић, брат Анто-није и фирентински племић Тиери де Андреа, становник Венеције.¹⁵

И сљедећег мјесеца Ђорђо Гучи бавио се извозом сребра, ко-је је барком Јакше Петровића требало бити превезено за Италију. Поред Фирентинца Ђованија, пословни сарадник био му је и Руско Николе Пуцић.¹⁶

Када је у питању трговина сребром, Ђорђо Гучи сарађивао је и са чувеним извозницима овог племенитог метала браћом Кабужићима Николом и Луком,¹⁷ али и са Петаром Примом и Томом Гучетићем који је становао у Венецији.¹⁸ Осигурањем сребра које је требало да стигне у Фиренцу, Гучи се бавио и у новембру 1420. године. У том уговору партиципирали су Никола Гучетић и Лука Соркочевић.¹⁹

Поред сребра, у више наврата, осигуравао је и восак који је упућиван из Дубровника ка Пезару а потом у Фиренцу. Тако се кра-јем 1419. године обавезао Дубровчанину Марину да ће му осигурати 16 кола воска, који је требало да буде превезен пловилом извјесног Стјепана у Пезаро.²⁰ Восак је осигуравао и у сљедећем периоду. Да-нијелу Влаха Соркочевићу осигурао је 10 свитака воска, чија је ври-једност износила 500 дуката, док је извјесном Ђованију најприје осигурао 14 милијара воска, а потом 15.090 либри чија је вриједност износила 1200 дуката. Ђованијев восак требало је да превезе плови-ло Цива Петровића, и да се испоручи познатим трговцима из Пезара Ардуину Ардуинису и Бартоломеу Чопиу.²¹

¹⁴ DAD, Div. Not. XIII, f. 5 (23. VIII 1419); Упор: В. Hrabak, *Trgovinske veze Pezara i Dubrovnika do 1700. godine*, Anali zavoda za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku, sv. XIX, Dubrovnik 1991, 25.

¹⁵ DAD, Div. Not. XIII, f. 9' (7. IX 1419).

¹⁶ DAD, Div. Not. XIII, f. 21' (9. X 1419).

¹⁷ DAD, Div. Not. XIII, f. 33 (17. XII 1419).

¹⁸ DAD, Div. Not. XIII, f. 41' (22. I 1420).

¹⁹ DAD, Div. Not. XIII, f. 132 (5. XI 1420).

²⁰ DAD, Div. Not. XIII, f. 34 (22. XII 1419); В. Hrabak, *Trgovinske veze Pezara i Dubrovnika*, 25.

²¹ DAD, Div. Not. XIII, f. 73 (30. IV 1420); f. 131 (4. XI 1420); f. 158' (21. II 1421); В. Hrabak, *Trgovinske veze Pezara i Dubrovnika*, 25.

Фирентинац Ђорђо Гучи припадао је групи предузимљивих пословних људи који су улагали капитал у најразличитије послове, само ако су у том видјели могућност добре зараде. Током 1420. године пословни сарадник био му је и Петар де Лупцинис, Фирентинац настањен у Манфредонији, али и архиепископ дубровачки Радин.²²

Ђорђо Гучи бавио се и трговином житом. На пловилу носивости 400 млетачких стара, а изнајмљеног са једног дубровачког острва, Гучи је за свог земљака Стефана Лоренциа укрцао жито у Драчу и отпремио га у Задар.²³ Током разних трансакција приликом трговине житом Фирентинац је имао и одређених неприлика. Тако је у мају 1422. године пред грађанским судом у Дубровнику Гучи поднио тужбу против једног трговца из Валенсије потражујући одређене новчани износ остварен у заједничкој трговини житом.²⁴

На руку су му ишле повољне могућности које је тада пружао Дубровник. Он је представљао важну карику између Истока и Запада, преко кога је пролазила разнолика роба у транзиту. Између осталог, са Истока и са Запада стизале су тканине у Дубровник. Међу најцјењенијим тканинама биле су оне произведене у родом крају Ђорђа Гучија у Фиренци, које су биле разноврсне како по боји, тако и по величини и квалитету. Преко Дубровника фирентинске тканине пласиране су у унутрашњост Балканског полуострва и даље на Левант. На коликој су цијени биле фирентинске тканине, свједочи податак да је један дубровачки трговац почетком 1418. године за двије пече фирентинских тканина морао да издвоји 596 фирентинских флорена.²⁵

Године 1418. Ђорђу Гучију је један трговац испоручио у Дубровнику тканине чија је вриједност износила 618 дуката. Међутим, Фирентинац није успио да их прода па је намјеравао да их извезе.²⁶

Половином друге деценије XV вијека Дубровчани отпочињу са припремама за самосталну производњу тканина. Да би ови плано-

²² DAD, Div. Not. XIII, f. 44 (31. I 1420); f. 94 (23. V 1420).

²³ Б. Храбак, *Арбанашке студије*, књ. III, Београд 2005, 379.

²⁴ В. Храбак, *Katalonci između italijanskih gradova i Dubrovnika 1390-1530*, 176; Н. Фејић, *Шпанци у Дубровнику у средњем веку*, Београд 1988, 119.

²⁵ DAD, Deb. Not. XIII, f. 6. (9. I 1418).

²⁶ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, Београд 1982, 227.

ви заживјели, Дубровчанима је било неопходно ангажовати стране мајсторе, првенствено стручњаке из Тоскане, гдје је производња тканина била на високом нивоу. Током наредног периода у Дубровник долази већи број Фирентинаца који су на разне начине учествовали у производњи и промету тканина, што за последицу има све већу присутност фирентинске златне монете, а то потврђује архивска грађа која се односи на кредитно пословање.²⁷

И у кредитном пословању Ђорђо Гучи био је једна од најзначајнијих личности у Дубровнику крајем друге и почетком треће деценије XV вијека. О каквом се кредитору ради најбоље илуструје податак до којег је дошао Б. Крекић, да је Ђорђо Гучи у временском интервалу од 1418. до 1421. године позајмио пословним људима укупно 14.000 дуката, што у овом периоду представља више од трећине тосканских кредита у Граду.²⁸

Многе кредитне трансакције Гучи је усмјерио ка финансирању текстилне продукције и балканске трговине тканинама. Након Ђорђеове смрти, 1428. године, из његовог тестамена сазнајемо да је 1350 дуката инвестирао у кредите разним дубровачким и италијанским трговцима.²⁹

Поред Дубровчана и Италијана, Ђорђо Гучи кредитирао је и шпанске трговце који су набављали вуну дубровачким произвођачима тканина. Године 1418. Фирентинац Гучи кредитирао је Каталонца Бартола Факса износом од 306 дуката, а Хуана из Валенсије износом од 400 дуката.³⁰ Двије године касније каталонски трговац Хуан поново је кредитиран од стране Фирентинца Гучија, мањим новчаним износом.³¹ Неколико година касније ова двојица пословних

²⁷ DAD, Deb. Not. XIII, -f. 256' (20. I 1421); f. 262' (13. II 1421); f. 276' (4. IV 1421).

²⁸ В. Крекић, *Italian creditor in Dubrovnik (Ragusa) and the Balkan Trade, Thirteenth through Fifteenth Centuries* The dawn of modern banking, Yale Universiti press, New Haven, 1979 249.

²⁹ DAD, Test. Not. XI, f. 178-180.

³⁰ DAD, Deb. Not. XIII, f. 8', (18. I 1418); f. 27 (30. III 1418); В. Нрабак, *Katalonci između italijanskih gradova i Dubrovnika*, 176, 184; Н. Фејић, *Шпанци у Дубровнику у средњем веку*, 124.

³¹ DAD, Deb. Not. XIII, f. 193 (14. V 1420); Н. Фејић, *Шпанци у Дубровнику у средњем веку*, 119.

партнера нашла су се пред судом у Дубровнику. Тужбу је поднио Фирентинац Гучи.³²

Кредитирао је и познатог бојацију у Дубровнику, Луку, сина чувеног задарског сукнара Милка.³³ Проблем је настао након што је Луку задесила смрт. Увидом у Лукин прилично опширни тестамент, сачињен на пет листа, који је написан 12. јуна 1419. године, у присуству свједока и епитропа: Блажа Луке Бунића, Лукиног брата, Новака Милковог и Фирентинца Петра Руфолија, сазнајемо да је тастатор поред Ђорђа Гучија, имао неизмирена дуговања и према Фирентинцима: Спинелиу Адимарису, Петру Руфолиу и Ђованију Ричиу. У тестаменту се наводи и други Лукин брат, Петар, такође бојација у Задру, од којег је Лука захтијевао да он и други му брат Петар измире дуговања према Фирентинцу Гучију.³⁴

Новак и Петар нису очигледно испоштовали тестаментарну вољу брата Луке да се Фирентинцу намире дуговања, па сходно томе 7. маја 1420. године упућено је судско писмо у Задар на захтјев Ђорђа Гучија, једном од насљедника Лукиних, и то брату му Петру. Писмо је у Задар стигло 22. маја, а Петар је добио рок, да најкасније за мјесец дана по пријему овога писма лично дође или преко свог прокуратора одговори на захтјев Ђорђов, који је тражио да му се од Лукиних добара исплати 530 дуката.³⁵

Потраживање дугова од насљедника имовине Луке Милковог није се одвијало жељеном динамиком вјеровника, па је Ђорђо Гучи у дубровачком Нотаријату публикувао два акта. Један документ био је сачињен руком Бенедикта Скиериса, судије и нотара дубровачког, а односио се на обвезницу некадашњег општинског бојације Луке, који је остао дужан Фирентинцу Спинелиу Маинарда Адимарису 205 перпера. Други предочени акт, од стране Ђорђа Гучија, сачињен је био од нотара Francisca de Boscho а односи се на Алберта Адимариса, рођеног брата и прокуратора реченог кредитора Спинелија.³⁶

³² DAD, Sent. Canc. VI, f. 242 (18. V 1422); В. Нрабак, *Katalonci između italijanskih gradova i Dubrovnika*, 176; Н. Фејић, *Шпанци у Дубровнику у средњем веку*, 119.

³³ DAD, Deb. Not. XIII, f. 85 (25. II 1419).

³⁴ DAD, Test. Not. XI, f. 19'-21'. (12. VI 1419).

³⁵ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, 194.

³⁶ DAD, Deb. Not. XIII, f. 319 (17. IX 1421).

У другој половини 1419. године Гучи је склопио кредитни уговор са Павлом Николе Гучетићем, гдје је вриједност кредита износила 150 перпера с роком отплате од два мјесеца,³⁷ док је двадесетак дана касније склопио кредитни уговор са Марином и Паском Соркочевић. Вриједност овог кредита износила је 221 златни дукат.³⁸

Ђорђо Гучи је у јуну 1420. године, кредитирао једног Дубровчанина, уз обавезу да му овај врати дуг у фирентинској златној монети, најкасније до маја наредне године.³⁹

Тканинама је трговао и током 1420/21. године. Не поштујући рокове и не измирујући обавезе на које се био обавезао према пословним партнерима, приликом склапања уговора, Фирентинац се током поменутих година у више наврата налазио пред судом. Године 1420. Антоније Контарини испоручио је Фирентинцу Гучиу робу у вриједности од 700 дуката, коју је требао исплатити до краја године. Међутим, Гучи није испоштовао договор већ је исплатио само један дио вриједности у износу од 233 дуката. Сходно томе Гучијев пословни партнер Контарини активирао је своје заступнике Матију и Марина Градића који су 29. августа 1421. године затражили да се преосталих 467 дуката наплати судским путем. Фирентинац се правдао да му купци нијесу исплатили новац за продату робу, па је најприје требало испитати њихову платежну способност. Договорено је: ако се утврди да не могу наручиоци тканина да плате дугове, да Гучи одмах исплати Антонијевим заступницима 390 дуката, а остатак касније.⁴⁰

Средином јануара 1422. године, Ђорђо Гучи поново се нашао пред дубровачким судом. Спор је настао око депозитног кредита гдје је износом од 204 дуката кредитирао једног Млечанина, становника Шибеника, који је за наведени износ кредита заложено код Фирентинца сукно у вриједности од 400 дуката. Међутим, заложени материјал није припадао Млечанину већ неким његовим земљацима, који су преко заступника захтијевали да им се он врати, јер је тајно узет и заложен. Суд је одлучио да Фирентинац Гучи Млечанима

³⁷ DAD, Deb. Not. XIII, f. 102' (7. VIII 1419).

³⁸ DAD, Deb. Not. XIII, f. 109 (30. VIII 1419).

³⁹ DAD, Deb. Not. XIII, f. 206' (26. VI 1420); I. Воје, *Kreditna trgovina u srednjovjekovnom Dubrovniku*, Sarajevo 1976, 154, нап. 326.

⁴⁰ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, 227.

врати заложену робу, а они да му исплате 204 дуката. Међутим, овом одлуком спор није закључен. Млетачки трговци жалили су се 6. фебруара исте године да им је Фирентинац Гучи предао 13, 5 а требао је 20 сукана. Увидом од стране дубровачког канцелара Руска и једног од оштећених, утврђено је да недостаје само један лакат. Међутим, ни његови партнери нису били тачнији, па је 22. августа 1422. године интервенисала фирентинска влада упутивши писмо дубровачкој. Фирентинци су протестовали што дубровачки трговци, који купују сукно од њеног грађанина Ђорђа Гучија и његових компанија не измирују своје дугове. Шест дана касније одговорила је дубровачка влада, да са тим дешавањима није упозната и да их фирентински трговци нису о томе обавијестили, у супротном, према дубровачком обичају, предузели би одговарајуће мјере.⁴¹

Дужници Фирентица Гучија били су различитих професионалних занимања. Један од његових дужника био је свештеник из Бара, Иван Бачани (Johannes Ваџани), који је позајмио 30 златних дуката. Пошто је новац позајмио у мају, а период поврата кредита био три мјесца, Гучи реагује у децембру мјесецу. У овом кредитном уговору учествовао је и presbiter Demetri Nicole Antibarо.⁴²

Кредитирао је мањим новачаним износом и дубровачког златара Милана, али ни он није поштовао рок враћања, па је око његовог поврата Гучи потегао питање пред судијом Клементом Будачићем.⁴³

Током априла 1421. године потраживао је 150 дуката од Бернарда Мариновог Гундулића, коме је позајмио новац прије двије године са роком отплате од три мјесеца.⁴⁴ Неколико дана касније финансирао је Андрију Волчића и Ивана Менчетића.⁴⁵

Боравећи у Дубровнику Ђорђо Гучи је понекад био ангажован од стране својих земљака појављујући се као њихов заступник. Тако је крајем 1421. године у својству прокуратора Стефана Ваниса РикOVERија, фирентинског трговца настањеног у Напуљу, потражи-

⁴¹ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, 224, 227.

⁴² DAD, Deb. Not. XIII, f.253 (20. XII 1420).

⁴³ Ego Milanus Bogzich aurifex confiteor pro super me e super omnia bona mea obligo me dare e soluere Ser Georgio condan Georgi domini Gucii de Florentia habitator Ragusi ypperperos septuaginta usque mensis sex proxime futuris. Et sit e presentia viagio. DAD, Deb. Not. XIII, f. 266 (25. II 1421).

⁴⁴ DAD, Deb. Not. XIII, f. 279' (9. IV 1421).

⁴⁵ DAD, Deb. Not. XIII, f. 282' (16. IV 1421).

вао 750 и по дуката од четворице браће: Николе, Влаха, Ивана и Јакова, синова дубровачког племића Матеа Ђорђића.⁴⁶

Пословао је и са браћом Иваном, Марином и Паладином, синовима Јакова Гундулића,⁴⁷ али и са неким Стјепком Николиним којем је позајмио 82 перпера и шест гроша.⁴⁸ Два дана касније, од претходно регистрованог уговора, Ђорђо Гучи је предочио исправу коју је написао 10. августа 1418. године судија и нотар дубровачки Бенедикт Скиерис из Прата, на основу које је потраживао 65 дуката позајмљених Анђелу, сину покојног Влаха, на период од шест мјесеци. Гучи је био сагласан да се позајмљени износ врати из два дијела. Најприје 35 дуката, а остатак послје⁴⁹

Био је финансијер и гарант Добрашину Рађевићу којем је најприје позајмио 130 дуката на период од четири мјесеца, а потом је за истог јамчио код Августина ланара из Прата, за одређену количину сукна чија је вриједност била 32 дуката. Рок отплате био је пола године. Истог дана мању новчану своту позајмио је Мартину Гојчићу са роком отплате од мјесец дана.⁵⁰

У више наврата пословао је са Гојком Прибојевићем из Драчевице, којем је 10. јула 1421. године позајмио 100 дуката.⁵¹ Претходно наведени Рађевић и Прибојевић били су пословни партнери и Гучијевог блиског сарадника Папиа Петровог.⁵²

Рокове отплате кредита нису поштовали ни браћа Зорановић са острва Шипана (*Pethar et Sergulus fratres de Zupana*). Они су се задужили 22. априла 1420 године, позајмивши од Гучија 60 златних дуката на период од мјесец дана.⁵³

Поред кредитирања, Ђорђо Гучи укључио се и у друге послове везане за процес производње тканина. Опште је познато, да је јед-

⁴⁶ DAD, Deb. Not. XIII, f 334' (2. XI 1421).

⁴⁷ DAD, Deb. Not. XIII, f. 280- 281'(13. IV 1421).

⁴⁸ DAD, Deb. Not. XIII, f. 288 (7. V 1421).

⁴⁹ DAD, Deb. Not. XIII, f. 288' (9. V 1421).

⁵⁰ DAD, Deb. Not. XIII, f. 300 (8. VII 1421).

⁵¹ DAD, Deb. Not. XIII, f. 300' (10. VII 1421); Goyachus Priboevich de Drazeviza confiteor p(ro) sup(er) me e super omnia bona mea oblige me dare e soluere Ser Georgio quondam Georgii domini Guccii de Florentia ducatos auri triginta hinc usque menses tres proxime futuros. Et sit de presentia viaggio. DAD, Deb. Not. XIII, f. 303 (19. VII 1421).

⁵² DAD, Deb. Not. XIII, f. 313 (4. VIII 1421).

⁵³ DAD, Deb. Not. XIII, f. 343 (5. XII 1421).

на од сложенијих етапа приликом финализације тканина била њихово бојење. У Дубровнику није било специјализованих мајстора па је ангажовао бојације са стране. Након смрти Луке Милковог који је дјеловао са извјесним прекидима од 1411. до 1420 године, општинску бојациницу преузели су Фирентинац Бруњор Бонисења и извјесни Влахо, који су се обавезали да ће у наредних пет година бојити свима тканине, под пријетњом новчане казне. Један од њихових гараната био је Ђорђо Гучи, који их је снабдијевао потребним инвентаром.⁵⁴

Међутим, у бојациници која је са радом почела у јулу 1420. године, Гучи није био само гарант. Почетком септембра Гучи је ангажовао двојицу страних бојација *Johannesa Planea et Baltronea de Narbona* који су се обавезали да раде у наредних годину дана.⁵⁵

Да Гучи није био само спољни сардник, већ да је од профита бојацинице имао одређени дио, потврђују нам каснији уговори на основу којих видимо да је удружен пословао. У два наврата, октобра мјесеца, регистровани су; „*Georgi Georgia domini Guccii de Florentia, Brunoris domini Bonisegna et Blasius Tome Taglucis de Luca socius arti tintori ranorum.*”⁵⁶ Међутим, сљедећег мјесеца Ђорђо Гучи, Бруњо Бонисења и Филип из Пјаћенце склопили су уговор о заједничком пословању у периоду од три године.⁵⁷

Током 1421. године сарађивао је са Љубишом Ивановићем, али и са чувеним трговцем и сукнаром Петром Пантелом, којем се обавезао да ће му у име двојице трговаца из Пезара исплатити 100 дуката.⁵⁸

У овом периоду бавио се Ђорђо и трговином робљем. Никола Главич је у мају 1421. године продао дубровачком канцелару Бенедикту Скиерису из Прата робињу Милицу из Босне, купљену од Турака у Приштини за 300 аспри. Послије нешто више од три мјесеца ову робињу канцелар је препродао за износ од 10 дуката Ђорђу Гучију.⁵⁹

⁵⁴ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, 190-195.

⁵⁵ DAD, Div. Not. XIII, f. 116 (2. IX 1420).

⁵⁶ DAD, Div. Not. XIII, f. 125' (7. X 1420), f. 130' (26. X 1420).

⁵⁷ „*Georgi Georgia domini Guccii, Brunoris domini Bonisegna de Florentia et Filippus mag. de Georgio de Placentia societatem e colegancia duratura annis tribi proxime futuris una apoteca de tintoria...*“ DAD, Div. Not. XIII, f. 134' (9. XI 1420).

⁵⁸ DAD, Deb. Not. XIII, f. 316-316' (3. IX 1421); Div. Not. XIII, f. 161' (4. III 1421).

⁵⁹ М. Динић, *Из Дубровачког архива*, књ. III, Београд 1967, 97-98, №. 208.

Послови са бојациницом нијесу се сретно завршили, јер су 13. јула 1423. године дубровачки званичници раскинули уговор. Сјутри дан, 14. јула Ђорђо Гучи склапа значајан уговор са дубровачком владом а везан је за покретање производње стакла.⁶⁰

Након неколико година проведених у граду светог Влаха, нема сумње да је био добро упознат са животом, обичајима и потребама становништва. Као кредитору, трговцу житом, сребром, воском, робљем, тканинама и сировинама неопходним за бојење, познате су му биле привредне прилике и могућности које су му се пружале за добру зараду у Дубровнику. Разне ове активности нису сметале Гучију да се прихвати још једног значајног посла, а то је производња стакла у Дубровнику. На руку му је ишло и то што је за разлику од Дубровника у Фиренци стакларство имало своју двовјековну традицију.

На основу поменутог уговора влада је преузела обавезу да ријеши питања везана за инфраструктуру која су била предуслов покретању производње. Неопходно је било саградити радионицу, обезбиједити простор за складиштење сировина и пронаћи просторије у граду у којима би Фирентинац продавао своје стакло. Са друге стране Ђорђо Гучи био је обавезан да доведе стакларске мајсторе, уз клаузулу да Дубровачка влада за вријеме трајања уговора, склопљеног на пет година, не запосли у граду друге стакларе. Фирентинац се обавезао да ће „земљу“ снабдијевати потребним количинама стакла и да ће то стакло у односу на царину, и уопште, важити као дубровачко. Утврђена је и локација за стаклану; требало је да се подигне изван града, у његовом западном предграђу, на Пилама, испод тврђаве св. Ловријенца, гдје се већ налазило неколико занатских радионица, кречана, општинска сапунара, ливница лумбарди а производио се и барут.⁶¹

До краја 1423. године градња објекта је била завршена. Посљедњег дана новембра мјесеца 1423. године Мало вијеће донијело је одлуку да се финансирају завршни радови, тј. да се опеком поплоча под куће гдје је Фирентинац Гучи требало да покрене производњу стакла.⁶²

---

⁶⁰ В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству у Дубровнику (XIV-XVI век)*, (у даљњем тексту: *Архивска грађа о стаклу и стакларству*), САНУ, Балканолошки институт, посебна издања, књ. 9, Београд 1979, № 47, 33-34.

⁶¹ В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 33-34, № 47;

⁶² В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 36, № 51.

У непосредној близини новоизграђеног објекта, Фирентинцу Гучију је уступљена кућа на Пилама у којој су раније ливени топови, да би је употребио као складиште. Поред наведеног пословног простора, на темељу уговора из 1423. године Фирентинац Гучи изнајмио је на петогодишњи период и општинску кућу с дућаном у граду у Широкој улици, у којој је прије њега боравио и радио Бернард, мајстор за самостреле (Bernardo balestero).⁶³

Ђорђо Гучи испоштовао је одредбе уговора и довео је стакларске мајсторе у Дубровник. За производњу стакла ангажовао је мајстора Доната из Мурана који је требало да покрене производњу почев од 1. јануара 1424. године, и ради у наредних пет година. Из склопљеног уговора сазнајемо да је мајстор Донат требало да ради по потреби и дању и ноћу, укључујући радне дане и благодане, а мјесечна плата му је износила 12 златних дуката. Када се не би радило код пећи, мајстор Донат је имао дозволу да иде куд хоће. Пошто се бавио и трговином сребра, Фирентинац Гучи обећао је поред плате мајстору Донату давати сваке године пола либре сребра за појас, који је у тадашње вријеме био модни детаљ у граду Дубровнику, а и шире.⁶⁴

У вези са производњом стакла, исте године 26. августа ангажовао је још једног мајстора. Ђорђо Гучи склопио је уговор са мајстором Ђованијем, који равна стакло. За његово мјесечно ангажовање требао је издвојити седам дуката. Мајстор Ђовани почиње са послом онога дана када се запали пећ за обраду стакла, а прекида посао, када се угаси ватра у пећи и прекине производња стакла. Плаћено му је само оно вријеме док се тали стакло.⁶⁵

Произведену стаклену робу Фирентинац је продавао у свом дућану у Широкој улици. Међутим, иако је с дубровачком владом склопио петогодишњи уговор о производњи стакла, након нешто више од годину дана прекинута је производња. Најприје је Мало вијеће 28. децембра 1424. године донијело одлуку да се оспособи за становање четвртина или трећина куће у којој је Фирентинац Гучи про-

⁶³ В. Хан, *Архивске вести о стаклу у Дубровнику из XIV и прве половине XV века*, Зборник бр. 15, Музеј примењене уметности, Београд 1971, 61, № 2.

⁶⁴ DAD, Div. Not. XIV, f. 63 (20. II 1423); В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 37-38, № 54; D. Roller, *Dubrovački zanati u XV i XVI stoljeću*, Zagreb 1951, 137.

⁶⁵ DAD, Div. Not. XIV, f. 129 (26. VIII 1424); В. Хан, В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 38, №.55; D. Roller, *Dubrovački zanati u XV i XVI stoljeću*, 137.

изводио стакло. Нешто више од два мјесеца касније, 2. марта 1425. године Ђорђо Гучи склопио је уговор са Анђелом из Сијене обавезавши се да му уступи продавницу у Широкој улици са свом стакленом робом за износ од 300 златних дуката. Осам дана потом, на заједничком сједу Малог Вијеће, донесена је одлука да се Великом вијећу упутити предмет, који се односи на раскид уговора између општине и Фирентинца Гучија. Три дана послје, Велико вијеће ослобађа Ђорђа Гучија уговора који је склопио са дубровачком општином у вези са производњом стакла.⁶⁶

Прекид склопљеног уговора између Фирентинца и дубровачке општине за собом је повлачио и низ других одредаба проистеклих из њега. Фирентинац је напуштао једну за другим све зграде које му је општина била додијелила. Тако је истог дана на поменутој сједници Великог вијећа, када је Гучи разријешен обавеза, донесена одлука да се општинска кућа на Пилама гдје се производило стакло, изнајми Марину Бици и његовим компањонима Марину Мишљеновићу и Ђулијану из Прата, на период од пет година. Сјутри дан, 14. марта на сједници Малог вијећа донијета је одлука да се „од сада па до средине мјесеца августа“ дозволи Ђорђу Гучију да станује у општинској кући, за шта ће кирију морати да плаћа у износу од 40 перпера. Међутим, Мало вијеће је 14. јуна донијело другу одлуку да се изнајми кућа заједно са дућаном у Широкој улици у којој станује Ђорђо Гучи. Изнајмљивач куће био је мајстор тополивац Мафео из Апулије, који је имао обавезу да плати 50 перпера за кућу изнајмљену на годину дана, почев од средине мјесеца августа.⁶⁷

Након ликвидације радионице за производу стакла, Фирентинац је и даље остао у Дубровнику, послујући путем продавнице. Почев од 1. септембра 1425. године Гучи је од Марина Јунија Бунића изнајмио кућу са продавницом на период од годину дана. У новембру 1425. године Марин Бунић потврдио је да је од стране Фирентинца Ђорђа исплаћен износом од 45 перпера за кућу и продавницу у којој Гучи продаје стакло.⁶⁸ Ђорђо Гучи у Дубровнику је остао до краја живота.

⁶⁶ DAD, Div. Not. XIV, f. 173 (2. III 1425); В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 39-41, № 57, 58, № 59, № 60.

⁶⁷ В. Хан, *Архивска грађа о стаклу и стакларству*, 42-44, № 61, № 62, № 65, № 67.

⁶⁸ DAD, Div. Canc. XLIII, f. 229' (10. XI 1425).

Фирентинац Гучи у изворима се помиње 17. маја 1426. године када је јамчио дубровачкој комуни за Ђан Галеаца, који је тражио финансијску подршку за производњу фустана.⁶⁹ Десет дана касније презентовао је исправу коју је написао нотар Франческо. Потраживао је 100 дуката од Петра Пантеле и мајстора Филипа који су се обавезали вратити дуг након пет мјесеци.⁷⁰

Неизмирене новчане обавезе према Ђорђу Гучију 22. јуна 1426. године имала су тројица браће Иван, Марин и Паладин, синови покојног Јакова Гундулића.⁷¹ Истога дана склопио је кредитни уговор са Каталонцем Берернардом, становником Дубровника. Вриједност кредита износила је 600 перпера.⁷² Мјесец дана касније, Ђорђо Гучи склопио је кредитни уговор са Фирентинцем Бернардом Сивестреовим Белфрателисем. Вриједност кредита износила је 50 дуката златних.⁷³

У јуну 1428. године Ђорђо Гучи био је пословно активан. Наиме, 4. јуна наведене године јамчио је за Марина Николиног де Ратко, који се обавезао Николи де Нале да ће му вратити 70 перпера и шест гроша до Михољдана.⁷⁴ Сљедећег дана склопио је два кредитна уговора. Први кредитни уговор склопио је са раније поменутиим Марином Николиним, гдје је вриједност кредита износила 62 перпера, а рок враћања шест мјесеци. Други Ђорђов кредит био је везан за Ђованија Ричија, фирентинског апотекара настањеног у Дубровнику. Вриједност кредита износила је 100 перпера и два гроша, уз рок отплате од три мјесеца.⁷⁵

Међутим, наведени договори нијесу могли бити испоштовани. Мјесец и по дана касније Ђорђо Гучи у својој кући у Дубровнику болестан је лежао и имао је слабу моћ говора. Посљедње жеље изрекао је 23. јула 1428. године, и одмах потом је склопио очи.⁷⁶

⁶⁹ Д. Динић-Кнежевић, *Тканине у привреди средњовековног Дубровника*, 23.

⁷⁰ DAD, Deb. Not. XIV, f. 24 (27. V 1426).

⁷¹ DAD, Deb. Not. XIV, f. 35 (22. VI 1426).

⁷² DAD, Deb. Not. XIV, f. 35' (22. VI 1426).

⁷³ DAD, Deb. Not. XIV, f. 42 (22. VII 1426).

⁷⁴ DAD, Deb. Not. XIV, f. 194 (4. VI 1428).

⁷⁵ DAD, Deb. Not. XIV, f. 194' (4. VI 1428).

⁷⁶ DAD, Test. Not., XI, f. 178'-180 (24. VII 1428).

На темељу његовог тестаментa стичемо утисак да је Ђорђо живот окончао релативно млад. Што се тиче његове породице, колико нам је познато, имао је сестру Бартоломеу која је била удата у неко мјесто у близини Фиренце звано „Samaia“ за Рудолфија (Ridolfia) Ђулетинија. Ђорђо Гучи је у Дубровнику тражио слушкињу за своју сестру Бартоломеу. Мјесеца марта 1417. године, пронашао је малољетну дјевојчицу поријеклом из Дабра у Херцеговини, која се звала Добра. Како је у питању била малољетна особа, чији отац Гојач тад није био жив, Фирентинац Гучи склопио је уговор са слушкињиним рођеним братом Гојиславом Гојчићем и њеним братом од стрица Радашином Милокнићем, који су пристали да њихова сестра Добра оде у близину Фиренце и да служи Ђорђову сестру Бартоломеу на период од седам година, с тим да иде свугдје гдје иде и госпођа Бартоломеа. За обављање службе поменуто Дабарка у првој години добиће храну и одјећу, док ће за осталих шест година добијати плату у роби, за сваку годину по 3, 5 млетачка дуката. Након истека уговора, Бартоломеин брат Ђорђо може задржати слушкињу Добру код себе или је вратити у Дубровник.⁷⁷

Поред сестре Бартоломее имао је и два брата, Матеа и Антонија. Као што смо раније навели, брат Матео живио је као и Ђорђо у Дубровнику. Матео је умро у младој доби у Дубровнику, а ту је и покопан у цркви Мале браће. Антоније се приликом састављања Ђорђовог тестаментa вратио из Дубровника у Фиренцу.⁷⁸

Када је у питању његов брачни статус можемо констатовати да се није женио. Љубавну везу имао је са својом слушкињом коју у тестаменту назива некад Милисава, а некад Мила. Са њом је имао и ванбрачну ћерку Елизабету, која је у тренутку његове смрти била малољетна.

Како је Ђорђо Гучи био племићког поријекла „nobile sapiens“ своју љубавну везу законом није озваничио, па тако није ни вјенчао слушкињу Милу. Међутим, тестаментом се побринуо да јој обезбеди сигурнију будућност. Тако јој је, између осталог, завјештао једну кућу у сувозидини која се налазила под кулом Менчетића, а коју

⁷⁷ DAD, Div. Can. XLI, f. 90-91'; Р. Пекић, *Жупа Дабар у средњем вијеку*, Билећа 2005, 160.

⁷⁸ DAD, Test. Not., XI, f. 179' (24. VII 1428).

за свог живота држи кожар Стјепан. Након Стјепанове смрти, на те-мељу исправе из Нотаријата, Фирентинац Гучи оставља помену-ту кућу својој служавци Мили и 10 перпера или у новцу или у роби. Истовремено у тестаменту Фирентинац истиче: „својој служавци Мили, мајци Елизабете, моје ванбрачне ћерке, поред ствари, одјеће и сребренине, остављам 60 перпера за Елизабетину удају“, док је из-нос од 10 дуката завјештао на њихово годишње издржавање. Такође, обавезује свога брата Антонија да по својој вољи може преузети Елизабету од њене мајке Миле.⁷⁹

Да би изрекао своју последњу жељу, 23. јула 1428. године у Дубровнику у своју кућу позвао је Ђорђо дубровачког племића Ан-дрију Ивановог Волчића, који је био те године судија у граду, као и низ утицајних и њему блиских особа које су наведене као свједоци његовог тестаментa. Сва наведена лица замолио је Фирентинац да дођу и да посвједоче његовој предоченој изјави, а били су то: лекар Тома из Анконе, Полонио Леонарди из Риминија, Пасквал Јунко, Микел Ђовани из Прата, Никола Матеи из Прата, Ђулијано Мерои, Буосио Бартоломеи из Прата, Анђело Гори из Рабате близу Фиренце и Фабијано Влахов из Прата.

У тестаменту је побожни Фирентинац даривао самостане и цркве. Тако је за заређење свештеника, цркви Св. Марије Велике оставио један перпер; цркви Мале браће гдје треба да буде покопан, за читање миса за његову душу 10 перпера; браћи проповједницима доминиканцима („*fratribus predicatoribus*“) за душу своју оставио је три перпера; цркви Св. Јакова у Вишњици, тј. на Плочама у Дубров-нику оставио је једну либру у новцу коју ће замијенити старјешина цркве; свештеницима цркве Св. Петра 10 перпера; болесном Даније-лу Соркочевићу 25 дуката. Наредио је да се бискупу Мркана „мом духовном оцу“ да 10 перпера за Гргуријанске мисе, а 40 перпера расподијели сиромашнима у славу његове душе. Није заборави вјер-ске објекте у родној Фиренци, па између осталог даривао је цркву Св. Репарата.

Легат од 20 дуката оставио је златару Дабиживу Франишићу, а потом је навео да се 45 дуката остави Ивану и Паладину Гундулићима; а њиховом брату Марину Гундулићу 240 дуката, а у вези с не-

⁷⁹ DAD, Test. Not., XI, f. 179' (24. VII 1428).

ком нотарском исправом, и за камате. Сем тог наводи низ неких неразријешених потраживања са браћом Гундулић. Након тог, наредио је да се остави Марину Рестићу око 80 златних дуката (*ducatos auri oscuaginta vel chigca*); Ђорђу Бруњолу из Мантове 90 дуката; љекару Томи 25 перпера, за љубав; Јакову де Атри 60 дуката; поменутом Јакову и браћи Ратку и Марину, синовима Николиним око 200 перпера, Јакши и Паскоју Јунаковићима 230 златних дуката.

Одредио је да Фирентинац Бернард Силвестра Белфрателис за себе задржи неке предмете и робу. Један дио од добара да се прода, да би се у износу од 29 дуката раздужио Филип де Рукералис који је био у Дубровнику 1426. године. Изразио је жељу да се Фирентинцу Стефану де Вани де Риковери, бившем становнику Напуља, остави 40 дуката; насљедницима Јакоба из Болоње 100 дуката; Фирентинцу Елиу де Гади 25 дуката за раздужење, тако и за господу, Петра Пантелу и још једног пословног партнера нејасног имена. Наредио је да се остави Новаку Милковом из Задра и насљедницима његовог брата Луке око 300 дуката, молећи и желећи да се разријеша тај спор.

У свим осталим добрима својим, како покретним тако и непокретним, како у Фиренци или дистрихту, тако и у Дубровнику, пошто најприје разријеша легате горе речене, себи за универзалног насљедника поставио је брата Антонио Гучија, којег моли да се присјети његове душе, као и речене ћерке Елизабете.

Одредио је повјерљиве особе (*fideo comitore*) за себе и своје тестаментарне одлуке и епитропе у Дубровнику: Антонија Ђорђовог, свог брата, Бернарда Скиериса из Прата нотара, Доменика Барела из Напуља, Столда Гора де Рабат; за исто то у Фиренци овластио је брата Антониа, сестру Бартоломеу, жену покојног Ридолфија, која је у Самаи.⁸⁰

Сјутри дан, тачније речено 24. јула, проглашен је тестамент Ђорђа Гучија, а два дана касније 26. јула у тестаменту је забиљежен тзв. додатак тестаменту у коме се наводи да су пред дубровачким конзулом Марином Рестићем и судијама, тројица свједока дали изјаву да је у њиховом присуству тастатор Ђорђо рекао: да има облигацију или исправу на име Трипка из Котора коју поништава, те износ

---

⁸⁰ DAD, Div. Not. XIII, f. 113 (8. VIII 1420).

ПОСЛОВАЊЕ ИТАЛИЈАНСКОГ ТРГОВЦА ЂОРЂА ГУЧИЈА У ДУБРОВНИКУ

од два дуката даје реченом Трипку које он може да присвоји. У питању је био Трипко Андрин, којег је Гучи 1420. године ангажовао на једногодишњу службу у производњи сукна. Ђорђо Гучи сахрањен је у цркви Мале браће у Дубровнику у гробу његовог брата Матеа („et Ecclesiam fratrum minoris de Ragusio ubi sepultus est Mateus frater suis“).⁸¹

---

⁸¹ DAD, Test. Not., XI, f. 178'-180 (24. VII 1428).

Radmilo Pekić

**BUSINESS DEALINGS OF ITALIAN MERCHANT GEORGI
GUCCII IN DUBROVNIK (1414-1428)**

S u m m a r y

Italian merchant Georgi Guccii is of the one most important economic figures who worked in Dubrovnik during the second and third decade of the XV century.

The subject of his merchandise were different kinds of goods like wheat, wax, textile, wool, products for painting, glass and other items. He was dealing with insurance which was just in its beginnings in Dubrovnik. He was working with bank drafts and credits. Because of his wealth and because he was a good merchant, in town below Srđ he excelled as one of the greatest creditors of his time. The greatest amount of his wealth he used for a producing and selling textile, working on his own or with other merchants. Different merchandise activities weren't too much for him and he started another important business, with which he made a great influence on others, becoming a great glass merchant in Dubrovnik. He had a business cooperation with merchant from Balkan, Apennin and Pyrenees peninsulas. However after little more than a year he stopped producing glass and continued to work through his shops. Three years after he stopped working with glass, he made a will and died soon. He made a wish to be buried in Dubrovnik, in Little brothers church, in the grave were his brother Mateo was buried. Georgi Guccii wasn't married but he left a minor daughter Elisabeth, who he had from a relationship with a maid. His assets in Dubrovnik and Florens were inherited by his brother Antonio.

Key Words: Georgi Guccii, Merchants, Dubrovnik (Raguse), Florentine, trade, testaments.

Чланак примљен: 31. 05. 2010.

Чланак коначно прихваћен за објављивање: 01. 11. 2010.